

CİHADIN ÖNEMİ*

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!..

Aziz ve sevgili Ak-Televizyon izleyenleri ve Ak-Radyo dinleyicileri!

Allah'ın selâmı, rahmeti, bereketi üzerinize olsun... Cenâb-ı Hak cumanızı mübarek eylesin... Nice mübarek günlere, gecelere, zamanlara erdirsin... İki cihanda aziz, bahtiyar olun...

a. Gâzinin Tesbihi

Peygamber SAS Efendimiz'in hadis-i şeriflerinden, *Râmuz* kitabınının 198. sayfasından bazı hadis-i şerifler okuyacağım. Birinci hadis-i şerif. Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki bu sayfada:¹

التَّسْبِيحُ مِنَ الْغَازِي سَبْعُونَ أَلْفَ حَسَنَةٍ
وَالْحَسَنَةُ بَعَشْرُ أَمْثَالِهَا

(الدَّيْلَمِيُّ عَنْ مَعَاذِ)

RE. 198/3 (*Et-tesbîhu mine'l-gâzî seb'üne elfe hasenetin, ve'l- hasenetü bi-aşri emsâlihâ.*)

Muaz RA'dan Deylemî rivayet eylemiş. Mânâsı şöyle:

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

¹ Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.II, s.76, no:2425; Muaz ibn-i Cebel RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.IV, s.576, no:10797; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XI, s.405, no:11067.

(*Et-tesbîhu mine'l-gàzî*) “Gazâ ile meşgul olan, cihad ile meşgul olan bir kişinin, mücahidin, savaşa Allah rızası için gitmiş bir kimsenin tesbihi, yâni “*Sübhàna'llàh*” demesi, “*Subhàna'llàhi ve bi-hamdihî*” demesi, Cenâb-ı Hakk'ı tesbih etmesi, (*seb'üne elfe haseneh*) yetmiş bin hasenedir. Bir tesbihi, yâni bir kere böyle diliyle tesbih eylemesi yetmiş bin hasenedir.”

Bu hükmün, bu bilginin arkasından, (*Ve'l-hasenetü bi-aşri emsâlihâ*) “Hasene de bire bir mükâfatlandırılmaz, on misliyle mükâfâtlandırılır.” buyuruyor Peygamber SAS Efendimiz.

Böylece ne olmuş oluyor?.. Gàzinin bir *Sübhàna'llàh* demesi, tesbih eylemesi, yetmiş bini onla çarparsak yedi yüz bin hasene, mükâfat, sevap kazanmasına sebep oluyor. Tabii burada, gâzi olduğu için bu üstün mükâfat veriliyor, yetmiş bin veriliyor. Öteki, gazâyâ gitmemiş, yerinde oturan, köyünde oturan, evinde barkında rahatında olan kişinin tesbihine göre, bu kadar daha büyük, bu kadar daha fazla, bu kadar daha çok sevap kazanıyor.

Bu, cihâdın, gazânın, Allah yolunda canını ortaya koyup da böyle düşmanı karşılamaya gitmenin, İslâm'ı savunmanın ne kadar sevaplı olduğunu gösteren hadis-i şeriflerden bir tanesidir. En sevaplı ibadetlerden birisi Allah yolunda cihad etmektir. Mücahidin ecri, sevabı çok büyüktür. Bir de mücahid böyle zikir ehli olursa; tesbih ediyor, zikrediyor... Tabii o tesbih

ve zikreden kimsenin –zâten zikrin sevabı ne kadar büyüktü, ne kadar fazlaydı— o zaman artık ecrinin, sevabının haddi hesâbı yoktur.

Aziz ve muhterem kardeşlerim! Şimdi tarihlerden okuyoruz, Peygamber SAS Efendimiz’e İslâm Mekke’deyken geldi. Medine’ye hicret ettikten sonra devam etti. Sonra Suudî Arabistan’dan şirk ve küfür tamamen çıkartıldı. İslâm ve tevhid, yâni Allah’ın varlığının ve birliğinin bilinmesi, kabûlü, *Lâ ilâhe illa’llâh* kelimesi, inancı yerleşti. Bu arada hemen aklıma gelmişken yine hatırlatayım. Hep hatırlatacağım: 2000 yılını tevhid yılı ilân ettik ve hepiniz de bunu yayacaksınız, söyleyeceksiniz ve tevhid için, Allah’ın birliğinin öğrenilmesi için çalışacaksınız!..

Peygamber Efendimiz’in hayatını biliyorsunuz, bütün müslümanların çok iyi bilmesi lâzım! Hem de ne sebeplerle, başına neler geldi de nasıl davrandı?.. O şartları da bilmesi lâzım ki, dünyada Peygamber Efendimiz’in isteğine göre yaşasın.

Peygamber Efendimiz SAS İslâm’ı tebliğ etti. Tebliğ edince çok büyük tepkiler gösterdiler düşmanlar, müşrikler:

“—Sen bizim dinimizi bozma, karışma! Karıştırma, düzenimizi değiştirme, bozma!..” diye o putperest düzenlerini, müşrik düzenlerini, zâlim düzenlerini değiştirmesine razı olmadılar ve çok büyük itirazlara kalkıştılar.

Sonra Peygamber SAS Efendimiz'e:

“—Seni zengin edelim; asil, soylu, güzel kızlarımızdan istediğinle evlendirelim!.. Ne istiyorsan yapalım! Hatta seni başımıza başkan yapalım, reis yapalım!..” dediler.

Zâten dedesi Mekke'nin başkanıydı. Hiç birisini kabul etmedi.

“—Bu dâvâdan vaz geç, bunu bırak, bütün istediklerini yapalım!” dediler.

İmtihan yâni... Her zaman her müslümanın böyle imtihanları vardır. Tabii peygamberlere imtihanlar, belâlar daha fazla gelir. Dedi ki:

“—Bir elime güneşi verseniz, bir elime kameri, ayı verseniz, yine ben bu dâvâdan vazgeçmem! Bu dâvâyı söyleyeceğim!..”

Yâni, tevhid dâvâsının, Allah'ın varlığını, birliğini anlatmanın, demek ki hükümdarlıktan da, maldan da, mülkten de, hayattan da, mutluluktan, zevkten, mutlu evlilikler yapmaktan da daha önemli olduğu, görülüyor bu ifadelerde.

Tabii kabul etmediler. Peygamber Efendimiz de tekliflerini kabul etmeyince, bu sefer zorbalığa, baskıya başladılar. Bunu bilmek lâzım! Çünkü bazıları diyor ki:

“—İslâm kılıç dinidir.”

Yâni, “Zorbalıkla yayılmıştır.” filân demek istiyorlar.

Hayır! Bugün dahi, hiç zorbalık olmadığı halde Avrupa’da, Amerika’da nice hür insan, İslâm’ı inceliyor. “Hak din İslâm!” diye İslâm’a geliyor. Amerikalı senatörlerden dahi, Clinton’un yanında, yakınında çalışanlardan dahi müslüman olanlar var. Daha nice nice insanların müslüman olduğunu biliyorsunuz. Meşhur yumrukçu –*boksör* demiyorum– Muhammed Ali’yi biliyorsunuz. İşte alimleri, fâzılları, mütefekkirleri biliyorsunuz. Ben de nice kimseleri tanıdım. İnceleyip, Kur’an’ı okuyup kendiliğinden müslüman olan kimseleri...

Bu bir iftiradır. “Baskı ile yayılıyor.” filân diye, müslümanları karalama isteğidir. İslâm gönülleri fethederek, akılları iknâ ederek yayılmıştır. Çünkü akıl, mantık dînîdir. Öyle hurâfeyle, bâtılla, ilme aykırı, mantığa, akla aykırı şeylerle ahaliyi oyalamaz, gözünü boyamaz. Hakkı söyler, tabiiliği tavsiye eder. Tabii yaşamın dışında, gayr-ı tabii bir yaşam önermez, teklif etmez. Her bakımdan güzeldir! *El-hamdü li’llâhi alâ ni’meti’l-islâm...* İslâm nimetine hamd ü senâlar olsun!..

Şimdi ona rağmen baskılar yaptılar, ordular kurdular, hücum ettiler. Peygamber Efendimiz savunmayla karşılık verdi. Sonunda tabii savaşmak zorunda kaldı. Düşmanlar Medine-i Münevvere’ye kaç sefer askerî hücumlar yaptılar. Toplandılar, büyük kalabalıklar halinde saldırdılar. Ölüm kalım meseleleri

oldu. Müslümanlar gâlip geldi. Yâni mazlûmen, taarruza uğramış insanlar olarak, savunma yaparak böyle karşılık verdiler. Allah onları gâlip etti, İslâm'ı geliştirdi.

Çünkü, Allah nurunu tamamlayacağını, söndürmeyeceğini, kıyamete kadar canlı tutacağını bildiriyor. Bu böyle, herkes bunu bilsin!.. Kimse İslâm'ı ne kadar uğraşsa yok edemeyecek. İslâm yükselecek, yayılacak. Kıymeti bilinmeyen diyarlardan gitse bile, kıymetini bilen başka diyarlarda ışıltı ışıltı parıldayacak!..

İslâm'ın aleyhinde çalışanlara yazıklar olsun!.. İslâm'ın nurunu söndürmeye kalkışanlara, Allah'a karşı gelenlere, Allah'la mücadeleye kalkışanlara yazıklar olsun!.. İslâm'a hizmet edenlere, imana hizmet edenlere, akla, mantığa hizmet edenlere ne mutlu!.. Onlara da aşk olsun, tebrikler olsun!..

Tabii böyle savaşlar olunca, bazı kimselerin her ne pahasına olursa olsun canını fedâ etmeyi, yaşamından vazgeçmeyi kabul etmesi lâzım ki, o savaşa gitsin... Savaştan da dönmemesi lâzım! Savaşta düşmandan kaçmak İslâm'da yoktur ve en büyük günahlardandır.

Savaşların temeli nedir?.. İslâm'dır. Savaşlardaki zaferlerin, başarıların temeli, düşmanın karşısında kaçmayıp çarpışmaksa; bu kaçmamayı sağlayan iman da, o zaferin asıl sebebi-dir. Diyebiliriz ki, Türk tarihinin, İslâm tarihinin her devrinde, devresinde kazanılan zaferlerde

İslâm'ın, müslüman olmanın doğrudan doğruya tesiri vardır. İslâm olduğu zaman, büyük ordulara karşı büyük zaferler kazanılıyor.

Tabii, böyle bir fedâkârlığa kalkışan müslüman da, gâzi, mücâhid, savaşı, savaşa gitmeye razı olmuş kimse, gönüllü asker... O da Allah'ın çok kıymetli bir kulu oluyor. Allah onun her şeyini çok seviyor. Çok mükâfatlandırıyor. Bir tesbihi dahi yetmiş bin hasene ile mükâfâtlandırılıyor. Bir hasene de on misli fazlasıyla mükâfatlandırıldığına göre, yedi yüz bin oluyor. Yâni savaşa gitmeyen bir insanın alacağına göre, yedi yüz bin misli sevap kazanmış oluyor.

Cenâb-ı Hak bizleri sulh u sükûn içinde, huzur içinde böyle efendi efendi çalışıp, İslâm'a hizmet edip, İslâm'ı yayıp, ağır başlı, vakur şekilde güzel hizmetler yapmayı ve bu Tevhid Yılı'nda nice insanların imanını öğrenmesine, anlamasına ve imanının gelmesine vesile olmayı hepimize nasib eylesin... Tevhid Yılı'nda hepimiz bu aşk ve şevk ile çalışalım!..

Çünkü, kendi çocuklarımız bile kaybolabiliyor. Zâten meselâ, Afganistan'ı ele alacak olursak, veya Mısır'ı, veyahut Cezâyir'i, veyahut daha başka bir ülkeyi incelersek, kendi ülkemiz de öyle... Yâni, eğitim sonunda müslüman bir çocuk, İslâm'a karşı bir duruma gelebiliyor. Hatta bazen düşman duruma gelebiliyor. Yabancı ülkelere, ideojilere, düşüncelere kanıyor, kandırılarak kapılıyor, şaşırıyor, sapıtıyor. Kendi milletiyle, inancıyla, tarihiyle, örfüyle, âdetiyle savaşıyor, kendisine düşman, kendi milletine düşman bir insan haline gelebiliyor.

Onun için, çok dikkat etmemiz, çalışmamız gerekiyor. Gerekirse de çarpışmamız gerekiyor. Çarpışmak olacakmış gibi de hazırlanmamız gerekiyor. Ben bunu yıllar önceden beri daima hatırlattım. Çünkü şâirin şiirinde dediği gibi, her zaman söylüyorum:

Hâzır ol cenge, eğer ister isen sulh u salâh!

Cenge hazır olursa insan, sulh u salâhı sağlar. Çünkü düşman korkar. Ama cenge hazırlanmazsa, gevşerse; düşman onu zayıf gördüğü için saldırır.

Mikrop zayıf vücuda girer ve onu hasta eder. Sağlam vücuda mikrop gelse bile, sağlam vücut onu alt eder. Mikropların arasında dolaşsa bile, mikropluların arasında dolaşsa bile, sağlam insan onları alt edebilir. Ama zayıf, hemen mikrobunu kapar. Zâten bir santimetreküp havada, kaç milyon mikrop olduğunu alimler söylüyor; inceleyenler, sayanlar söylüyorlar. Mikrop her yerde var. Ama ona bazı insanlar yenik düşmüyor, hasta olmuyor. Çünkü sağlam. Onun için cenge hazır olacak ki, kuvvetli olacak ki, düşman saldıramasın.

Onun için, bütün İslâm ülkelerinin atom bombası yapmış olması lâzım! Zengin ülkeler var. Ben hatırlıyorum, bizim ülkemizden atom alimi profesör kardeşler:

“—Biz bu atom bombasını yaparız, yeter ki hükümet tahsisat versin.” diyorlardı.

Atom araştırmaları enstitülerimiz var İstanbul'da, ben hatırlıyorum. Başka şehirlerde de vardır. Askeriye'nin başka çalışmaları vardır muhakkak. Kendisi gerekiyorsa gizli tutar, gerekiyorsa açıkça yapar... Ama mutlaka kuvvetli olmak lâzım!

Bu Kur'an-ı Kerim'in de emridir. Çünkü Kur'an-ı Kerim'de Allah-u Teâlâ Hazretleri:

وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ وَمِنْ رِبَاطِ
الْخَيْلِ تُرْهِبُونَ بِهِ عَدُوَّ اللَّهِ وَعَدُوَّكُمْ
(الأنفال:٦٠)

(*Ve eiddû lehüm me'stata'tüm min kuvvetin ve min ribâti'l- hayli türhibûne bihî aduvva'llâhi ve adüvveküm*) "Gücünüz yettiğince düşmanlara karşı kuvvet ve cihad için bağlanıp beslenen atlar, (savaş malzemeleri) hazırlayın; onları korkutan, sizin düşmanınızı ve Allah'ın düşmanını korkutan hazırlıkları yapın! Silahlar hazırlayın!" (Enfal, 8/60) buyuruyor.

Dedelerimiz de o silahları devirlerine göre, ecdâdımız, ecdâd-ı izâmımız, –Allah onların cümlesine rahmet eylesin, makamlarını yüce eylesin– cennet-mekân ecdâdımız, hep zamanlarının en ileri usüllerini, aletlerini kullanmışlar ve öyle kazanmışlar.

Yâni, evet az sayıyla, kahramanlıkla, çarpışmayla, cesaretle, maharetle oluyor ama, bir taraftan da en ileri silahları yapmışlar, hatta icad etmişler. Meselâ, İstanbul'un fethi bu bakımdan, hiç kimsenin inkâr edemeyeceği mükemmel bir nümûne... Tarihte herkesin, dostun, düşmanın yazdığı bir şey... Kullanılan silahlar, aletler karşı tarafı yeniyor ve surları târumâr ediyor, darmadağın ediyor. Savunanların bütün gayretlerine rağmen, Avrupa'nın bütün yardımlarına rağmen, fetih müyesser oluyor. Yâni, gazâ ruhunun, gâzilik, mücâhidlik şuûrunun devam etmesi lâzım! Milletçe buna hazır olmamız lâzım ve zamanı gelirse de, icab ederse de kaçınmamak lâzım!..

Çünkü benim çok kesin olarak bir izlenimim var, tesbitim var: Dünyayı bir bütün olarak incelemeye çalışıyorum. Müslümanların durumlarına, azınlıkta oldukları, çoğunlukta oldukları ülkelerdeki durumlarına bakıyorum. Sorunlarına bakıyorum, meselelerine bakıyorum:

Dünya üzerinde birileri –tabii bu birilerinin kimler olduğunu sizler de belki benden iyi bilirsiniz, belki takip ediyorsunuzdur, belki özel tecrübeleriniz ve belgeleriniz vardır– müslümanlara sorun çıkartıyorlar. Müslüman ülkeleri daima sorunlarla karşı karşıya bırakmak ve zayıflatmak, mümkünse bölmek, parçalamak istiyorlar.

Kendileri bütünleşme yolunda çalışıyor. İhtilâfları, kavgaları, daha önceki yıllarda yaptıkları savaşları bir tarafa bırakıyorlar, ittifaklar kuruyorlar. Müslümanların arasındaki ittifakları, dostlukları bozup, birbirlerine düşman ediyorlar. İki komşu ülke birbiriyle kanlı bıçaklı, kâtiler gibi kanına susamış durumda oluyor. İşte bilmem Mısır'la Libya, Libya ile Tunus, Cezâyir'le Fas, İran'la Irak, Hindistan'la Pakistan... vs. Her yerde böyle... Yâni, birileri şuurla dünya üzerinde müslümanlar sorunlardan kurtulmasınlar ve kuvvetlenemesinler diye, onları zayıflatmak istiyor.

O halde, onların karşısında bu oyunlara gelmemek lâzım, birliği bozmamak lâzım! Kardeşliğin çok kuvvetli telkin edilmesi lâzım! Dînî duyguların çok iyi öğretilmesi lâzım!

Çünkü, dînî duygular zayıflayınca ihtilâflar ve husûmetler, kan dökmeler başlıyor. Ancak İslâm, insanları birbirleriyle bir arada tutuyor. Adaletiyle ve güzel duygularıyla, ahlâk öğretimiyle... Meselâ, Osmanlı kaç çeşit milleti yedi asır ne kadar güzel idare etmiş! Osmanlı çekildikten sonra her yerde zulüm, korkunç vahşilikler görüyoruz.

O bakımdan gâziliği öğrenmeliyiz, askerliği öğrenmeliyiz, savaşı öğrenmeliyiz! Savaşı sevmeliyiz! Savaş aletlerini, şartlarını hazırlamalıyız!

Şimdi ben, bu Avustralya'da halkın yetişmesine de bakıyorum, nasıl yetişiyor? Bu halk, bizim için bir misal... Sağlıklarına çok düşkünler.

İdmanlarını çok güzel yapıyorlar. Vücutlarını geliştiriyorlar. Her çeşit yarışmaları çok yapıyorlar ki, böyle teşvik olsun ve o konuda gelişsinler. Hepsi de, yâni gençlerin hepsi, şöyle baktığınız zaman pazulu, etli butlu, kuvvetli, koşucu, nefesli, çeşitli oyunları bilen; yumruk, tekme, savunma, hücum sporlarına âşinâ olarak yetişiyorlar.

Şimdi bizim çocuklarımız, bunların karşısında sigara içen, ciğeri dolmuş, bilmem kahvehanelerden çıkmayan, kumara alışmış kimseler olursa; böyle içkiye, biraya, çeşitli uyuşturuculara müptelâ olursa, sağlığı bozuk olursa, bilmem gençliğini kötü yollarda yıpratırsa, çürük bir gençlikten topluma nasıl fayda gelecek? Toplumun istikbâli nasıl olacak?..

Hepimiz, yâni ben şahsen, bütün sevdiğim kimselere bunu anlatıyorum. Söylüyorum, teşvik ediyorum: Şöyle kendimiz para verip yerler alalım, idman sahaları kuralım! Çocuklarımızı çeşitli idmanlarda mâhir hâle getirelim, hünerli hâle getirelim! Böyle boş vakit geçiren, kahvelerde sigara dumanında helâk olan bir gençlik istemiyorum ben.

Gençlerimiz her çeşit vasıtayı kullanabilsin: Bisiklet, motosiklet, deniz motoru, otomobil, hattâ ağır vasıta, tank, uçak vs. Bunların hepsinin mahâretini elde etsin. Her çeşit bedenî maharete sahip olsun. Dinç olsun, dayanıklı olsun, sıhhatli olsun ve hazır olsun!..

Milletçe de böyle güçlü kuvvetli olalım, bilgili olalım! Yurt dışındaki bir zamanlar bizim idare ettiğimiz diyarlar, bizden medet uman, bizden yardım bekleyen milyonlarca insan var. Yol göstermemizi isteyen, destek olmamızı isteyen...

Dostlarımıza faydalı olalım! Düşmanlarımızın da kötülük yollarına, kötü şeyler düşünmeye bırakmayalım! Onlar, “Aman, bunlarla uğraşılmaz!” desinler, hizaya gelsinler, hadlerini bilsinler; doğru çizgiden taşkınlığa, ileri gitmeye kalkışmasınlar.

Yâni, bir gâzinin tesbihi yetmiş bin hasene ile mükâfatlandırılıyor. Bir hasene de on misliyle... Çünkü gâzilik, mücâhidlik Allah'ın dinini korumak için cihada, savaşa hazır olmak, onun bizzat uygulayıcısı bir savaşçı olmak çok sevap. Bu bir...

b.Hayrı Geciktirmek

İkinci hadis-i şerif:²

التَّسْوِيفُ شُعَاعُ الشَّيْطَانِ، يُلْقِيهِ فِي قُلُوبِ
الْمُؤْمِنِينَ

(الدَّيْلَمِيُّ عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ عَوْفٍ)

RE. 198/4 (*Et-tesvîfu şuâu'ş-şeytâni, yulkîhi fî kulûbi'l- mü'minîn.*)

² Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.II, s.75, no:2420; Abdurrahman ibn-i Avf RA'dan.

İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.I, s.305; Ebû Seleme, babasından.

Kenzü'l-Ummâl, c.IV, s.371, no:10208; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.XI, s.406, no:11072.

Yine Deylemî, Abdurrahman ibn-i Avf RA'dan rivayet eylemiş. Bu da önemli bir konu, bütün hadis-i şeriflerin konuları önemlidir de, ama bizler için özellikle bir yaramıza parmak bastığı, merhem vurduğu için bazıları daha çok üzerinde durulacak konuları taşımakta olabiliyor.

Şimdi burada buyuruyor ki, Peygamber Efendimiz:

(*Et-tesvîfu şuà'ş-şeytân*) “Yarın yaparım, sonra yaparım diye, yapacağı bir hayırlı işi geciktirmek, geriye atmak...” *Tesvif* deniliyor buna.

(*Sevfe ef'alü fî zemânin kezâ*) “Falanca zamanda yaparım canım. Şimdi yatayım da, boş ver de, ileride yaparım, yarınıyaparım, bir dahaki sene yaparım” vs. Yâni, işleri böyle uzak bir zamana atmak, tesvif bu... “*Sevfe ef'alü*, ileride yapacağım” demek. *Sevvefe-yüsevvi-fu-tesvif*.

Şimdi bu duygu, bir işi yapacağı zamanda yapmayı da geriye bırakmak, tembellik etmek, iyi işi tehir etmek nedir? “Şeytanın bir ışınıdır, şuâıdır.” *Şuà* deyince, kelimeyi biliyorsunuz, düşünün, lazer ışını bir yere düştüğü zaman orayı kesiyorlar, biçiyorlar; yâni tahrib ediyor. Vücutunda ameliyat yapıyorlar, bazı yerleri ışınla kesiyorlar filân... Tehlikeli, önemli bir şey... Oradan hatırınızda kalsın.

“İleride yaparım düşüncesi, şeytanın bir ışınıdır, şuasıdır. (*Yulkîhi fî kulûbi'l-mü'minîn*) Onu mü'minlerin kalplerine tutar, atar. Bu şuayı

mü'minlerin gönüllerine tutar, öyle kandırır.”
“Bunu ileride yap!” der. Şeytanın telkinidir bu. Bir ışın gibi, tehlikeli, zehirli, zararlı bir ışın gibi, mü'minin gönlüne bu ışını atar, tutar.

O halde, biz ne yapmalıyız?.. Yapacağımız iyi işleri yapmalıyız, tehir etmemeliyiz.

“—Hadi kalk yapsana!”

“—Dur canım, yaparım...”

“—Niye duracaksın, hemen yapsana!”

“—Yaparız canım otur şimdi şöyle. Bir sigara içelim de, bir çay içelim de. Biraz vakit geçsin de...”

“—E niye geçsin? Geçmesin, hemen yapalım!..”

Bir bahane, “İşte bugün canım istemiyor, bugün hava çokgüneşli, bugün top oynayalım da sonra yaparız...” vs. Bu şeytanın oyunudur.

Acele de şeytandandır. Bakın, onu da hatırlayalım:³

³ Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.VII, s.247, no:4256; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.IV, s.89, no:4367; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.X, s.104, no:20057; Hâris, *Müsned*, c.III, s.387, no:857; Hatîb-i Bağdâdî, *el-Fakîh ve'l-Mütefakkîh*, c.III, s.287, no:1159; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.II, s.78, no:2440; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.IV, s.151; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Taberânî, *Müsnedü's-Şâmiyyîn*, c.III, s.310, no:2358; İshak ibn-i Râhavyeh,

Müsned, c.I, s.428, no:494; Ebû Hüreyre RA'dan.

Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.367, no:2012; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.VI, s.122, no:5702; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.VI, s.374; Rûyânî, *Müsned*, c.III, s.241, no:1076; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.V, s.343; Sehl ibn-i Sa'd RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.98, no:5674, 5675; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.56, no:1713;

Câmiü'l-Ehâdîs, c.XI, s.42, no:10212 ve s.390, no:11041; RE. 197/7.

الْعَجَلَةُ مِنَ الشَّيْطَانِ

(ت. طب. عد. عن سهل بن سعد؛ ع. هب. ق. عد. عن أنس)

(*El-aceletü mine'ş-şeytàn*) “Acele şeytandır.” buyrulmuştur.

Meselâ:

“—Haydi namazı acele kıl, çabuk ol! Hemen şunu şöyle yap!..”

Dur bakalım, bu aceleye gelecek bir iş değil. Aceleye gelecek iş var, çabuk yapılacak iş var; çabuk yapılmayacak iş var... Aceleye getirilirse iyi olmayacak, çalakalem yapılırsa kötü sonuç verecek işler var. Onların özene bezene yapılması lâzım! Özenilecek işi kalitesiz olsun, iyi evsâfı olmasın, kötü olsun diye çabuk yaptırmak, acele yapmak; teennî gösterilecek işi acele yapmak şeytandır.

Ama yapmamak da, acele yapmayıp da tehir etmek de, o da şeytandır.

Bir işi önce tehir ettirir bu mel'un şeytan, tehirden sonra da unutturur. Unutunca da yaptırmaz. Doğrudan doğruya yapma dese, adam razı olmayacak. “Ama önce tehir ettireyim, sonra ben bunu elbet bir uyuturum!” der.

Misalle söylemek gerekirse, meselâ adam diyor ki:

“—Yâ, namazın vakti girdi, şu namazı kılayım!”

Şeytan diyor ki:

“–Yâ kılarırsın canım, otur biraz daha...”
Veyahut;

“–Cumanın vakti yakın, hemen kalkayım,
cumaya gideyim.”

“–Dur canım daha vakit var gidersin! Dur
bakalım...” filân diyor.

Oradan önüne bir meşguliyet çıkartıyor, bir iş
çıkartıyor. Saate bir bakıyor:

“–Eyvah! Vakit geçmiş. Hay Allah, ben falanca
yere gidecektim, unuttum!”

Evet, şeytan unutturdu. Çünkü ilk önce tehir
ettirdi. O tehiri arasında senin önüne başka
bir oyalayıcı iş çıkarttı ve orada seni aldattı,
o hayırlı işe göndermedi. Namaza gidemedin,
namazı kaçırdın, cumayı kaçırdın.

Neden?.. Önce tehir ettin, “Giderim canım!”
dedin, tesvîf eyledin. Ondan sonra da unuttun.
Onun için, bu hayırlı işleri akla geldiği zaman,
zamanında, yerli yerinde, yapılması gerektiği
şekilde, özene bezene hemen yapmak lâzım!

c. Tefekkürün Önemi

Diğer bir hadis-i şerife geldik, üçüncü hadis-i
şerif. Bunların hepsi güzel şeyler. Not
almalısınız, aklınıza veya defterinize... Ondan
sonra da, bu esaslara göre hareket etmelisiniz.
Unutmamalısınız, hayatınızda uygulamalısınız
bu öğrendiğiniz şeyleri...

İbn-i Abbas RA'nın ve daha başka kaynakların bize başka sahabilerden rivayet ettiğine göre buyurmuş ki Peygamber Efendimiz... Bunu da, yâni sanıyorum misafir odasına filân yazdırmak lâzım. Her gelen misafir “Burada ne yazıyor?” dediği zaman da, oturup izahını yapmak lâzım! Dükkâna asmak lâzım; gelen müşteri sorarsa, ona da anlatmak lâzım!..

Almanya’da bir kardeşimiz vardı, Allah razı olsun, şehrin dışında iş yeri var, güzel. Yâni, geniş bir iş yeri kurmuş, akıllılık etmiş, aferin, iyi yapmış. İnsan görünce memnun oluyor.

Sonra o iş yerinde bir akıllılık daha yapmış: İş yerinin arkasındaki geniş arsaya bir cami yapmış. Bizim bazı arkadaşlarımızı da imam olarak çağırdı. Biz de cemaat olarak, cuma günleri vaaz vermek için filân da gittik. Namaz da kılınıyor... Oh, hem dünya kazancını ön tarafındaki dükkânda alış-veriş yaparak sağlıyor; hem de arazisinin bir kısmını cami yapımına tahsis etmiş.

Geliyor, orada cuma namazı kılıyor herkes. Oradan da sevap kazanıyor, iki... Yâni o da bir fedâkârlık tabii, arazisini veriyor, inşaatını yapıyor vs. Ondan sonra müslümanlara bir hizmet oluyor, ibadet yapılmasında, cumanın kılınmasında...

Üçüncü bir şey: İş yerine gittik.

“—Çay içelim Hocam, buyur!” dedi, oturduk.

Geniş iş yeri, lastik vs. satıyor. Karşıda kocaman, şöyle dört- beş metre boyunda bir:

اَلْاِلهَ اِلَّا اللهُ، مُحَمَّدٌ رَّسُوْلُ اللهِ

(*Lâ ilâhe illa'llâh, muhammedün rasûlü'llâh*) yazmış. Orada bir Alman aile geldi. Herhalde baba kız... Konuşurlarken;

“—Bu nedir?” diye sordular.

Arabalarına lastik alacaklar ama, oradaki yazıyı merak ettiler.

O da, Almanca onlara bunun mânâsını bir güzel izah etti.

“—Evet, doğru, haklısın...” filân dediler.

Yâni, telkin, öğretim ve tebliğ vazifesini yapmış oldu. Peygamberimiz'in yaptığı vazifeyi yürütmüş oldu, sürdürmüş oldu.

Biz de hep böyle yapmalıyız. Yâni, iş yerimize böyle güzel şeyleri yazmalıyız. Birisi de sorunca, anlatmalıyız. Bir teşvik olmalı, eğitim öğretim olmalı...

Bu tevhid yılında da, —2000 yılı tevhid yılı olacak— böyle şeyleri basıp yayabiliriz. İstanbul'dan bazı tüccar kardeşlerimi hatırladım: Böyle güzel ayetler, hadisler alırlar, tebriklerine yazarlar. Ona buna tebrik olarak gönderirler. Oradan tabii, onu alan da üstteki mânâyı okuyup öğrenmiş oluyor. O da bir tebliğ. Yâni, bayram tebrikinde bile tebligat, İslâm'ın öğretimi yapılmış oluyor; ne kadar güzel!..

Şimdi bu hadis-i şerif de öyle yazılıp kenara konulacak, hattatlara levhası yazdırılacak bir hadis-i şerif... Bazen hattat kardeşlerim bana soruyorlar:

“—Bize böyle güzel levha yapılacak yazıları ayırsanız da, biz de onları güzel levhalar yapsak, kendimiz yazsak sanat eseri olarak.” diyorlar.

İşte onlara bir hadis-i şerif:⁴

التَّفَكُّرُ فِي عَظْمَةِ اِهْلِ وَجَنَّتِهِ وَنَارِهِ سَاعَةً خَيْرٌ
مِنْ قِيَامِ لَيْلَةٍ؛ وَخَيْرُ النَّاسِ الْمُتَفَكِّرُونَ فِي ذَاتِ
اِهْلِ، وَشَرُّهُمْ مَنْ اَلَّ يَتَفَكَّرُ فِي ذَاتِ اِهْلِ

(ابو الشيخ عن نهشل عن الضحاق عن ابن عباس)

RE. 198/5 (*Et-tefekkürü fî azameti'llâhi ve cennetihî ve nârihî sâaten, hayrun min kıyâmi leyletin: ve hayru'n-nâs, el- mütefekkirûne fî zâti'llâh, ve şerruhüm men lâ yetefekkeru fî zâti'llâh.*)

Tefekkür, biliyorsunuz, düşünmek demek, fikretmek, fikir eylemek, bir şeyin üzerinde fikir yürütmek; sağını, solunu, derinliğini düşünmek. (*Et-tefekkürü fî azameti'llâh*) “Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin ululuğu konusunda, yüceliği, hikmeti, kudreti, sanatı konusunda düşünmek...”

⁴ *Kenzü'l-Ummâl*, c.III, s.209, no:5712; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XI, s.407, no:11074.

Çünkü, Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin her şeyi muazzamdır. Allah'ın azameti her yerde zâhirdir, her şeyde zâhirdir. Yerlerde, göklerde, ayda, güneşte, yarattığı mahlûkatta, mahlûkatın vücutlarının teşkilâtında, kâinatın muntazam işleyişinde, yönetiminde... Her yerde Allah'ın azametinin âsârı pırıl pırıl parıldamaktadır. Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin bu azameti konusunda, ululuğu konusunda düşünmek...

Başka?.. (*Ve cennetihî ve nârihî*) “Cenneti konusunda düşünmek, cehennemi konusunda düşünmek...” Cennetin güzelliklerini düşünüp arzulamak, şevk duymak, mest olmak... Cehennemin tehlikelerini, manzaralarını düşünüp, oradan “Aman!” diye kendisini korumaya azmetmek, korkmak, uyanmak; bunları düşünmek...

(*Sâaten*) “Bir miktar.” Buradaki *sâaten*, Arapça'da, hadis-i şeriflerde, Kur'an-ı Kerim'de veya fıkıh kitaplarında, bizim bugünkü örfümüzdeki bir günün 24'te bir bölümü, 60 dakikalık bölümü mânâsına değildir. Zamanın bir bölümü, kesimi demektir. Yâni ille altmış dakika olmaz; belki beş dakika olur, belki daha fazla olur, belki üç saat olur. Yâni, 60 dakika mânâsına almayacağız buradaki saati.

“Allah'ın ululuğu, azameti, cennetinde, cehenneminde neler var diye bu konularda tefekkür etmek, (*sâaten*) bir miktar, bir zaman düşünmek; (*hayrun min kıyâmi leyletin*) bütün gece kalkıp gece ibadeti yapmaktan daha hayırlıdır.” diyor Peygamber Efendimiz.

Şimdi mukayese edilen şey ne?.. Gece ibadeti. Gece ibadeti nasıl bir şey?.. Çok sevaplı bir ibadet. Geceleyin kalkıp, insanın abdest alıp bir teheccüd namazı kılması, iki rekat namaz kılması, dünyadan ve dünyanın içindeki her şeyden daha kıymetli ve daha hayırlıdır. Onunla mukâyese ediyor Peygamber Efendimiz. Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin azameti konusunda, cenneti konusunda, cehennemi konusunda tefekkürlere dalmak, hayallere dalmak, düşünmek, derin derin onları mülâhaza etmek, bütün gece sabaha kadar ibadet etmekten daha hayırlıdır.

(Ve hayru'n-nâs, el-mütefekkirûn) “Ve insanların en hayırlısı mütefekkir olanlardır, düşünceli olanlardır, düşünenlerdir, düşünmesi olanlardır. Bu gibi şeylere gafil olmayanlardır. Bu gibi şeyleri sezemeyen değil de, bunların üzerinde durup, sezip, anlayıp uygulananlardır.” Yâni, gönül erbâbı, hal erbâbı, akıl, fikir erbâbı, *ulü'l-elbâb* dediğimiz insanlardır insanların en hayırlıları... Tefekkür etmek çok yüksek bir sıfattır.

Onun için, bütün müslümanların mütefekkir olması lâzım! Sizlerin hep bu tefekkürü bir ibadet olarak yapmanız lâzım! Çünkü bazen, böyle bir gecelik ibadetten daha hayırlıdır. Tefekkürüne göre, tefekkürün derinliğine büyüklüğüne göre,

bazen bir senelik ibadetten hayırlıdır, bazen atmış senelik ibadetten hayırlıdır. Tefekkür insanı hakikatlere ulaştırır. Ulaşılan hakikatin büyüklüğüne göre de mükâfatı, değeri çok olur.

Ama umûmî bir kural olarak:

خَيْرُ النَّاسِ الْمُتَفَكِّرُونَ

(*Hayru'n-nâs, el-mütefekkirûn*) [İnsanların en hayırlısı mütefekkir olanlardır.] diye, işte bunu güzel bir hattata yazdırıp, levhayı böyle misafir odamıza asabiliriz. Dükkânımıza asabiliriz. Veya güzel bir hattatın yazdığını, matbaada güzel bir şekilde bastırıp, böyle çerçeveletip dağıtabiliriz, hediye edebiliriz.

Konya valisi beyefendi, bizi çağırmıştı, makamını ziyaret etmiştik. Böyle levhalar hazırlamış, bize sunmuştu, “Buyurun hocam!” diye. Onu tabii bir aziz hatıra olarak saklıyorum. Senelerce önce... Yâni, öyle güzel şeyleri hazırlayıp hediye etmek de iyi oluyor. Sıradan bir, çarşıdan, pazardan böyle bir şeyi almaktan daha iyi olabiliyor.

İnsanların en hayırlıları, en değerlileri, kıymetlileri böyle mütefekkir olanlar, düşünücü olanlardır. Ama mütefekkir deyince;

“—Hah, tamam, filozofların hepsi kıymetli...” diyecek herkes. Hayır! (*El-mütefekkirûne fî zâti'llâh*) “Allah’ı düşünenler; yâni

Allah-u Teâlâ Hazretleri konusunda, ma’rifetullah konusunda düşünenler, irfan konusunda düşünenlerdir.”

Düşünme, tabii çeşitli konularda olur. Adam düşünüyor, düşünüyor... Ne düşünüyor? Şerri düşünüyor, fesâdı düşünüyor. Bütün aklı fikri orada... Yemekte karısı,

“—Hey, ne düşünüyorsun yâ!” diye itekliyor;
hâlâ onun aklı başka yerde...

Şer, tuzak düşünüyor, fitne fesad düşünüyor.
Bunun kıymeti yok. Yâni, düşüncenin yönü ve
konusu önemli.

(*Ve hayru'n-nâs*) “İnsanların en hayırlıları
(*el-mütefekkirûne fî zâti'llâh*) ma'rifetullah
konusunda, Allah'ı bilmek konusunda,

Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin Esmâ-i Hüsnâ'sı,
evsâf-ı ulyâsı konusunda düşünenlerdir. Cenâb-ı
Mevlâ'nın varlığını, birliğini, esmâ ve sıfâtını;
o husustaki ma'rifetini, bilgisini, irfanını
derinleştirmek hususunda düşünenlerdir.
İnsanların en hayırlıları onlardır.”

Yâni sonuç itibariyle, Allah'ı en çok düşünen
kimseler kimlerdir?.. Dindarlar düşünüyor bir
kere... Dinsizler hiç aklına getirmiyor. Dindarların
hangileri?.. Ârif olanları, mutasavvıf onları.
Meselâ, Mevlânâ gibiler... Tarikat, tasavvuf neyi
öğretmek için asırlar boyu çalışmış?.. Allah'ı
daha iyi tanıtmak, tam tanıtmak, imanı tam
kuvvetlendirmek için... Demek ki evliyâullahtır,
erenlerdir bu mütefekkirler. Çünkü güzel şeyleri
düşüne düşünce, güzellikleri bulunca, makamları
çok yüksek oluyor.

(*Ve şerrühüm*) “İnsanların en kötülerini de,
(*men lâ yetefekkeru fî zâti'llâh*) Allah'ın
azameti, kudreti, san'atı hususlarında
düşünmeyenlerdir.”

Allah bir akıl vermiş; işte dünyada yaşıyor, ticaretini yapıyor, toplum içinde eğlencesinde, keyfinde... Zengin ama, Allah'la, Peygamber'le, dinle, imanla, ilimle, irfanla, ma'rifetullahla, muhabbetullahla hiç ilgilenmemiş, o konularda çok cahil. Bakıyorum ben, inceliyorum. İnsanların sözlerine, konuşmalarına, yazarların yazılarına... Bazıları çok cahil, hiç bilmiyor. Bilmediğini de bilmiyor. Yâni bilmiyor, bir. Bir de bilmediğini de bilmiyor... En kötülerini onlar işte...

Allah'ı bilecek ve Allah-u Teâlâ Hazretleri'ni bilince tabii sonuç ne olacak? Allah-u Teâlâ Hazretleri'ne güzel kulluk edecek. Zâten bilen, düşünüp bilen, ma'rifetullahla eren muhabbetullahla da düşer. Ma'rifetullahla erdi mi muhabbetullahla da düşer. Neden?.. Allah'ın ne kadar güzel sıfatlara sahip olduğunu, ne kadar güzel olduğunu görünce aşık olur. Görmeyen bir şey yapmaz ama, görünce aşık olur.

O zaman muhabbetullah en yüksek makam oluyor. Ma'rifetullahtan doğmuş oluyor. Allah'ı bilmekten doğan muazzam bir sevginin, aşkın, muhabbetin, ilâhî sevginin içine düşmüş oluyor. Bundan hiç nasibi olmayanlar da insanların en kötüleridir.

Yâni bu hadis-i şerif, dikkat edilirse, aslında mutasavvıfların ne kadar dinin özüne uygun, ne kadar doğru yolda olduğunu gösteriyor. Din alimi denilen insanları inceleyin, çeşitleri var, mertebeleri var. Ama mutasavvıflar, işte bu hadis-i şeriflerde gösterilen ana hedefleri iyi

öğrenmiş, iyi anlamış ve yakalamış insanlar oluyorlar. Allah himmet ve teveccühlerine bizleri nâil eylesin, mahrum etmesin... O sevgili kullarının yolundan ayırmasın ve onlarla ahirette, cennette Peygamber Efendimiz'in komşuluğunda beraber eylesin...

d. Takvâ Ehlinin Kıymeti

Bir hadis-i şerif daha söyleyerek sohbetimi tamamlamak istiyorum. Diyor ki Efendimiz SAS, Abdullah ibn-i Ömer RA'dan Ebu'ş-Şeyh'in rivayet ettiğine göre:⁵

التَّقِيُّ كَرِيمٌ عَلَىٰ أَهْلِ، وَالْفَاجِرُ شَقِيٌّ هَيْنَ عَلَىٰ أَهْلِ
(أبو الشيخ عن ابن عمر)

RE 198/8 (*Et-takıyyü kerîmun ale'llàh, ve'l-fâcirü şakıyyün heyyinün ale'llàh*)

Kısa, bu da yine böyle levha yapılacak güzel hadis-i şeriflerden:

“Müttakî kul, yâni takvâ ehli, haramlardan, günahlardan sakınan, Allah'ın rızasını kaybetmekten korkan, Allah'ın rızasını kazanmaya çalışan insanlar yâni...” Meselâ, bizim kardeşlerimiz rozet yapmışlar, gönderiyorlar. Ben de birilerinin yakalarına takıyorum, seviniyorlar:

إِلٰهِي أَنْتَ مَقْصُودِي، وَرِضَاكَ مَطْلُوبِي

⁵ *Kenzü'l-Ummâl*, c.III, s.185, no:5647; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XI, s.408, no;11078

(*İlâhî ente maksûdî ve rıdâke matlûbî*) “Yâ Rabbi, benim arzum, hedefim sensin! Ben senin rızânı kazanmak istiyorum!”

İşte böyle, Allah’ın rızasını kazanmak isteyen ne yapar? Allah’ın razı olacağı işleri yapar. Rızı olmayacağı işlerden, haramlardan, günahlardan kaçır. Haramlardan, günahlardan kaçır insana ne denir? *Takî*, yâni *müttakî* kul denir. İkisi de aynı kökten, *takî* ile *müttakî* aynı kökten.

“Böyle takî bir kul, yanî müttakî, takvâ ehli, takvâlı bir kul (*kerîmün ale’llâh*) Allah indinde mevki makam sahibi, itibarlı bir kimsedir. Allah yanında itibarı vardır. Soylu, kerim bir kimsedir. Bir asâleti vardır, kıymeti vardır. Allah indinde kıymetlidir takvâ ehli kul.”

Bunun zıddı: (*Ve’l-fâcirü*) “Yâni günahlardan sakınmayan, fısk ü fücûra giren, günahları işleyen. Müslüman ama bak yaptıklarına, bir sürü kusurlar işliyor. Tamam, o da fâcir, (*şakıyyün*) o da bedbaht, şekâvet ehli bir insandır.” Çünkü günahı işlemek çok büyük bir zillettir. Çok fenâ bir şeydir. İnsanı ayaklar altına düşürür, fenâ eder. (*Heyyinün ale’llâh*) “Allah’ın yanında da itibarsız, değersiz, önemsiz kıymetsizdir.”

Aziz ve muhterem kardeşlerim! Tabii, hepimiz Allah’ın kullarıyız. Esas itibâriyle bizi o yarattı. Bizim meziyetimiz veya kıymetimizi artıran neyimiz varsa, hepsini de veren odur. Vücudumuzda eğer bir üstün meziyet varsa;

“—Aaa, o çok kuvvetlidir. Herkesin kaldıramadığı şu kadar ağır halteri kaldırır. Aaa, şu çok hızlı koşar. A, falanca çok kuvvetlidir...” derler.

Tamam, bu vücuda ait bir meziyet... O meziyeti veren kim?.. Allah... Hepsini Allah veriyor ama, o meziyetin sahibi artık kabarıyor, övünüyor, böbürleniyor, iftihar ediyor. Herkesin karşısına:

“—Ben birinci oldum, var mı benim gibisi?..” diye çıkıyor.

Aslında tabii, onun Allah’tan geldiğini bilmesi lâzım! Allah vergisi olduğunu bilmesi lâzım! Ona göre edebini takınması lâzım! Allah’ın kullarının değerlerini de Allah verdiğinden, ne olacak?.. Yâni veren Allah, alan Allah... Biz sıfır oluyoruz, hiç oluyoruz aslında arada ama yine de Allah takvâlî kulları değerli, itibarlı, kıymetli sayıyor. Kendi indinde, huzurunda mevki makam veriyor, mertebe veriyor. Günahkârları da değersiz yapıyor. Aslında biz hepimiz nâçiz kullarız, bir hiçiz hepimiz.

Rahmetli Hacı Bayram Camisi imamı, nur içinde yatsın, makâmı a’lâ olsun, Zekâî Efendi vardı, “Zekâî-yi lâ yetezelzel” derdi, soyadı Sarsılmaz’dı çünkü... Bir levhaya şöyle eski harfle, “Hîç” yazmış. (İki gözlü *he*, *ye*, *cim* gibi *çe* harfi ile.) Türkçe’ye Farsça’dan gelen bir kelime bu. Kartı gösteriyor: “İşte bu benim kartvizitim!” diyor. Yâni hiç, nâçiz... Tevazu gösteriyor, nâçizliğini gösteriyor.

Evet hepimiz bir hiçiz, bir nâçiz varlığız. Çünkü her şeyimiz Allah'tan, bizim hiç bir şeyimiz yok. Bütün lütuf onun lütfudur. Ama iyi kul olursa, arif kul olursa, müttakî kul olursa, takvâlı kul olursa, Allah indinde makamı, mertebesi, itibarı oluyor, Allah onu seviyor, Allah indinde saygınlığı oluyor. Öteki günahkârın da, Allah indinde hiç kıymeti, itibarı olmuyor. Yazık oluyor yâni. İşte asıl hiç o oluyor, asıl berbat olan o oluyor.

Allah hepimizi kendi ind-i ilâhîsinde kadr ü kıymeti olan, kerim olan, itibarı olan sevdiği kullarından eylesin... Günah zilletine düşünmesin... İsyân, ma'siyet ve günahdan uzak eylesin... Eğer bulaşmış olduğumuz, alışmış olduğumuz kusurlar, günahlar varsa, onları hemen bırakmayı nasib eylesin... Tertemiz kul eylesin...

Huzuruna sevdiği, razı olduğu kullar olarak varıp cennetiyle, cemâliyle müşerref olmayı; sonuç itibariyle sevdiği kul olarak cennetine girmeyi, cemâline ermeyi nasib eylesin... Cehenneme düşenlerden eylemesin, aziz ve sevgili kardeşlerim!..

İnşâallah, Allah hepimize hayırlı uzun ömürler verir. Çünkü bir müslümanın çok kıymeti vardır. Öğrendiklerini başkasına öğretecek, uzun yıllar yaşaması lâzım! Hemen çabuk ölmesin, uzun yıllar yaşasın da öğretsin diye, onun ömrünün kıymeti var.

İnşâallah bu 2000 yılı ve 2000'den sonra 21. Asır Tevhid Asrı olacak!.. Hepimiz orada görevimizi alalım! Vazifemizi yapabildiğimiz kadar, kabiliyetimiz nisbetinde yapalım! Allah'ın rızasını kazanalım!..

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!..

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

13. 08. 1999 - AVUSTRALYA

[Bütün CUMA SOHBETLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

